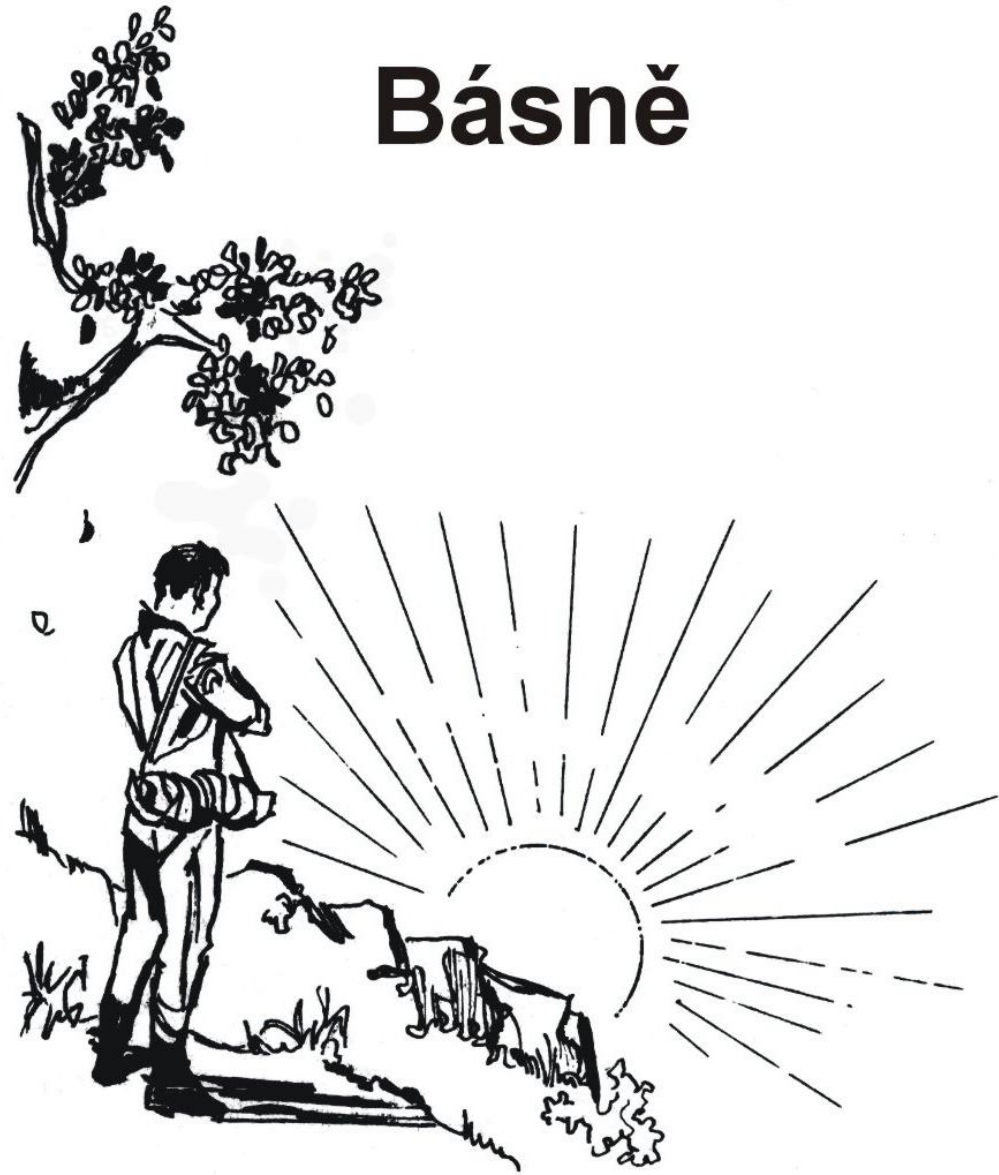

T. S. ROBY

Básně

Vydal Milda jako svou 7. publikaci

© T. O. Falešná karta

náklad ks

(2000)

OBSAH

1. **Úvod**
2. **Feták**
3. **Jaro**
Katka
- 4-5. **A zase prší do ulic**
5. **Život**
6. **Horizonty**
Prosba
7. **Zpověď**
- 8-9. **Krásná neznámá**
10. **Když trávy žloutnou**
11. **Labutí píseň**
12. **Sám**
13. **Vobyčejnej příběh Nedvědickýho Číry**
Pátek
14. **Když spíš**
15. **Trempská Atlantida**
- 16-17. **Nejhezčí dárek**
18. **Tou cestou s tebou jít**
19. **Nápis na zrcadle**
20. **Píseň o jedné (nedokončené) sloce**
21. **Pták Šťastlivák**
22. **Verš 147**
23. **...A tak chutná svoboda**
24. **Sten**
25. **Otázky**
Objetí
26. **Přísaha**
Na dobrou noc
27. **Chtěl bych**
28. **A dnes ?**
Korálky
29. **Kde jsi**
30. **Sedmá tvář lásky**
31. **Hobova duše**
32. **To místo**

TO MÍSTO

To místo, které v srdci mám
je vzdálené a přec tolik blízké.
Vždy nostalgicky vzpomínám, z fotek pár
co ještě zbylo,
když kamarád mi ruku tiskne - mě neschází moc k breku
jenž řeku slz by stvořil
a tou pak smyl můj žal.
Kde jsou Ti...ano, Ti co rád jsem měl a znal ?!

To místo kde stál srub, jenž naším svatostánkem byl,
kde modřínů háj v svou náruč pevně skryl
naše mladá léta,
náš zpěv a smích,
naši touhu, bol i vzdor
a romantiku světa.

Vždy s jarem hebká zeleň tě tu hladí do očí,
léto plyne pomalu, pak podzim stromy rozbrečí.
Tu zasednem kol ohně zas,
ranní opar vůkol nás nám napoví,
že je to jako dřív.

A slovo v písni chybějící snad
budem zase hledat v rozpadlém notesu.
Zítra až se slunce mlhou začne drát,
my na neznámou adresu
pošlem mlčky inzerát:
"Hledá se ztracené mládí!"
PS: Zas nám kluci ujel vlak...

**Kamarádům Pavlovi, Harrymu a Albínovi
z T.O. Modřín**

Souborné vydání tvorby z roku 1994 - 2000

Trempská Atlantida

Horizonty

...a něco navíc

FEŤÁK

Zahodil jsem lásku, pozbyl se citů,
jsem bludný Holanďan
a moře je zrádné.
Bez cíle bloudím v svém prázdném bytu,
bojím se stropu, že na mě spadne.

Bojím se všeho, bojím se všech
- doba je zlá, dělá z nás otroky.
Zmatené myšlenky chtějí mě zničit,
kladou si nároky na moji duši.
Jsou všude kolem na bílých zdech,
chce se mi křičet,
leč všichni jsou hluší !

Nikdo si nevšímá,
jsem pro ně vzduch !
Kašlu na vás, na všechny !
Jste pro mne jen hejno otravných much
bzuzících lhostejně nad haldou smetí.
Uklidit po sobě - to každý je líný.
Vy můry !
Vy špíny !

* * *

Někdo zvoní !? Jdu otevřít.
Přemýšlím kdo to asi je
a co zas bude chtít ?

Je to kámoš - Dnes nemám náladu.
Vypadni ! Křičím.
Zmiz ! Povídám, chci bejt sám !
Vzal jsem si léky, už je mi fajn.
Jen ticho, klid - usínám...

Už si nevím rady.
Teskním, chřadnu, uvadám.
Zapomínám na všechno - i na kamarády.
Stojím nad propastí,
ještě se držím, ještě nepadám, ale brzy, již brzy...

Pomozte mi někdo ! Prosím !
Pomozte mi najít cestu zpět,
motá se mi hlava !
Točí se svět,
tempo se zrychluje - bláznivý rej

světlo, tma - padám ÁÁÁÁÁÁÁÁ...

HOBOVA DUŠE

motto: Až pochopíš touhu co tě žene pořád dál
až projedeš nespočetně tratí,
až přijdeš jednou někam tam
kde za modrý horizont slunce se ti ztratí,
pak sedni pod hvězdama, ubal si cigáro
a přemejšlej proč a jak jsi žil...

Jsi tulák a tvým štěstím je volnost se kterou se touláš celej svůj život.
Tvou jedinou chimérou je dojít někdy až tam, kde se na obzoru protínají
dvě rovnoběžky kolejí.

Co záleží na tom, že tě každý vnímá jako součást morálního bahna
společnosti jako úpadek člověka v bezcharakterní trosku !?

To, že máš upocenou tvář plnou vrásek, snad stokrát látanej kabát a
děravou houni přes rameno, to není žádný důvod ke studu. Těch pár věcí
je všechno co máš a víš, že bys neměnil. Vždyť i ty, ač tulák, snílek a rváč
jsi především člověk a jedno jestli seš zarostlej, táhne z tebe dým, anebo
nosiš diplomátku a hodinky vod "Cartiera".

Důležitý je, co skrýváš ve svém srdci a jak umíš kolem sebe rozdávat
radost a lásku.

A ve tvém srdci tuláku je ukryto víc dobra, než kolik je hořkosti,
kterou tě lidé zahrnují. I ty máš jistě svoji mámu, která je určitě ta
nejhezčí a nejhodnější maminka na celým zatraceným světě.

A přesto, že jsi pochopil ňák pozdějc jak ji to muselo bolet, když jsi
v sedmnácti utekl z domu, víš, že se k ní jednou vrátíš, abys jí mohl oplatit
všechnu tu lásku kterou ti dala a s kterou tě vychovala.

Zatím se však pořád touláš, tvým domovem bývá někdy uhlák,
střecha vagónu, jindy třeba opuštěnej domek podél tratí.

Tu a tam si někde přivyděláš pár centů abys měl aspoň na nový
podrážky a na cigára a zase táhneš dál.

A tenhle způsob života ti přináší jediný uspokojení. Seš volnej,
jdeš si kam chceš a tvým přítelem bývá slunce, déšť, vítr i oheň. V očích
se ti odráží třpyt modravejch dálek a touha poznat něco víc. Nedokážeš
ten pocit vysvětlit.

Jediný co víš je, že musíš dál, znovu a zas, pořád dál abys jednou až
tvá ruka nebude natolik pevná aby se v běhu zachytila za poslední vagón,
až si přestaneš bejt jistej svým dopadem,
aby sis mohl říct: "Žil jsem krásný život,

a vím, že jsem ho opravdu žil !"

**Kamarádovi Petemu
k osmnáctinám**

SEDMÁ TVÁŘ LÁSKY

Měla ráda dívka, měla ráda chlapce.
Věrnost mu slíbila,
láskou ho opila,
ta jejich láska trvala krátce.

Miloval Modřín, miloval Borovici,
oba pak společně zhylnuli ve vichřici.

Chtěla krásná princezna spanilého prince,
princ nezabil draka.
Jeho šoupli do věznice,
ji provdali za pasáka.

Měl rád druh svého kamaráda.
Z dětství se znali,
spolu si hráli
proč jeden druhému ukázal záda ?

Zahýbala žena muži
nebylo to zdání.
Za dva roky rozdělil je
soud na třetí stání.

Na Kampě ve zdi je bílý pomníček.
Tam slzy těch co rádi měli
padají tiše do svíček

Miloval básník, miloval básnířku.
Miloval ji a ona jeho.
Co dnes se stane či vteřinu příští
pošeptám otázku do srdce tvého.

JARO

Po dlouhém čase slunce se vrací
kopce a stráně když pokrývku ztrácí !
Královna Zima vzdává se trůnu.
A potůčky ve skalách a na botách bláto,
že jsi mě naučil milovat svobodu,
za první krůčky - díky ti táto !

Zas po kopcích přibude ohníčků,
přišel čas dalek a nových nadějí,
s návratem ptáků uslyším písničku,
s pohledem na kemp
srdce se rozbuší - oči se zasmějí.

Vlahý vítr do vlasů mi vplétá jarní vůni
a oči štěstím lesklé jak kamínky v tůni.
Petrklíčem v dlaních otvírám Bránu.
Až překročím dvě koleje
vstříc novému ránu,
jen dál, dál slunci vstříc !

Kde zůstal perón ?

KATKA

Jsi hora ledová,
někde za polárním kruhem
a já chci být badatelem co vypraví se za tebou.
Možná státi se tvým druhem
a pomoci ti rozmraznout.

Pak snad promluvíš
až spadne z tebe kletba zlá,
krásná horo,
horo ledová.

A ZASE PRŠÍ DO ULIC

Zase prší do ulic a já se cítím tolik sám.
Jak trosky bájných Pompejí zbyla mi v srdci láska
- rozbitá -

Ztracená navždycky za černým tunelem
uprostřed pásu kolejí - přejel mi vlak.

Ten vlak nikdy nestaví - Expres do ráje volnosti.
Nasedneš, pochopíš, už nechceš zpátky,
za sebou - bláznivý svět, bláznivé století, blázniví lidé.
Navždycky bouchnul jsi vrátky,
klíč upad do trávy.
Někdo však do dlaně vtiskl ti jiný
- nádherný svět, nádherné století, nádherní lidé.

V očích máš ohníčky touhy a poznání,
Víc umíš dávat nežli jen brát.
Vzdáleným obzorům patří tvé volání,
kompliment cestám, mrakům zas vyznání,
že volnost jim závidíš, že tak je máš rád.

Posvátná úcta ke slovu "kamarád"
- ze srdce pramení láska.
Ne ta, co jsi ztratil, pro tu už nezbylo místo a čas.
Možná až jednou, až rány se zahojí,
snad potkáš tu pravou - kdo ví ?
Snad o tvém bolu ona se doví,
snad k dívce krásné tvé city promluví zas.

Tvá víra patří teď všemu co dobré je,
co skrývá se za Branou k toulání.
Miluješ slunce,
miluješ stromy když na podzim pláčou
a větve jak ruce své prosebně naklání.
Listy jak barevné slzy snáš se do snění
- příroda spí

KDE JSI

Ač je to nemilé, básníkovi docházejí slova.
V bludišti témat vznáš se otázka:
"Pro koho, proč a o čem psát ?"

Snad jedno téma s nekonečnem variací
se stále nabízí.
Ty má milá a Listopad.

Ty jenž rozprostřená na polštáři spadaného listí
svoji krásu nabízíš do odkvetlých stránek
šeptáš: "Strome, vyslyš touhu mou,
touhu po milování."

Já ztracená, šťastná i znovunalezená
nahá tančím v říši barev,
cítím slunce zubaté jak do červánků
znaveně se klade.
Miluji ho stále víc ! Ach...i tebe Listopade !

Už nehřeješ a příchodu tvých rán
jsou nekonečně dlouhé.
Z tvých barev mít tak šál či látku,
však v svém krámě k nabídnutí
máš jen jinovatku.

Jsi zlý Listopade !
Hleď ! Trávu spálil s mrazem
a Prosinec ti teplo krade.

Slzy mé padají na zem, kde spolu s listím
budou tlít - to aby zase za rok
zalily vůní duši mou.
Slyš strome: "Chci ho mít !"
A společně píseň Listopadu necháme v srdcích odeznít.

A DNES ?

Až jednou sundám z nohou závaží dále,
až opustím navždy malý nádraží,
kolik místa v cancáku,
kolik nepopsaných stránek zbyde ?
Asi píšu hlouposti !

A tak až se jednou naštvu
- ně,nebudu zlej.
Zase vlezu do couráku,
oddám se tý radosti.
Zase budu jen sám sebou,
zas mi bude hej.

A svět se točí dál
stejně jako před pár lety.
Místa co jsem znal
zůstaly jen na fotkách
a tehdy jsem se smál-
A dnes ?
Dnes pláču - dojetím...

A kolem kruhu z kamenů, co v šeru oheň chrání,
sedíce mlčky - po tvářích stíny se míhají.
A píseň co srdce pojí ze strun se vznáší výš,
k stříbrným obzorům nad velkou stráňí,
kde slunce znavené po dlouhé pouti
v náručí červánků našlo svou skrýš.

A zase prší do ulic, prý stará láska nerezaví.
Nevěř všemu co se říká.
Čas, ten stopa nebere,
ten nikdy nezastaví.
Už po šínách stékaj kapky rosy
zas svoje boty musíme zout.
Zas novým ránem chceme jít bosí
zas jdeme hledat svůj vysněný kout.

A potom znovu a zas,
kdo ví kam zavedou tě koleje.
Život je řeka, v níž plyne čas,

Snad jednou štěstí se na tebe usměje...

KORÁLKY

Otoč se za sebe,
koukni se do dálky,
pohlédni do nebe
- spatříš tam korálky...

Barevné korálky snů co jsi ztratil.

Už je neposbíráš, nespočítáš,
nespojíš přetrženou nit.

Čas nejde zastavit...

ŽIVOT

Život je řeka a každý z nás lodí
co po proudu pluje a tápe a bloudí
ve snaze najít svůj vysněný přístav
na jednom z břehů,
kde najde lásku,
kde najde něhu.
Co nás však ještě na cestě čeká
- neřekne, nepoví
tajemná řeka !

HORIZONTY

S dálkou zasnoubeni
po sobotách hledali svou vymyšlenou zem.
Svý cesty si vyšlapali
dál, dál za sluncem.

Horizonty hoří rudou záplavou,
mraky - bílé ryby v moři
co máš nad hlavou.

Pojď jen kamaráde,
vo půl pátý otvírají les,
uvaříme čaje z máty - poslouchej
už vítr hraje jazz !

Proč je dneska na nádraží
velkej shon a zmatek ?
Co hledíte blbý lidi,
dneska už je pátek !

PROSBA

Za okny začal padat sníh.
Jedna vločka vedle druhé.

To Děd Mráz přijel na saních
a přivezl bílou nadílku.

Chtěl bych být jednou z těch vloček,
co spadne a rozplyne se ve tvých vlasech.

Prosím,
aspoň na chvílku !

CHTĚL BYCH

Chtěl bych na svých toulkách najít
místo nebo kout, kde se nemusím bát toho,
že až se někde posadím do trávy
abych si odpočinul, někdo přijde
a řekne, že mu dupu jeho trávu špinavejma
botama, smrdím kouřem
a v čutoře mám vodu z jeho potoka.

Chtěl bych najít místo
kde vládne mír a klid,
kde jediným zákonem je příroda.
Místo kde budu moci říct,
že stojí za to žít,
tam bude všechno "free",

tam bude vládnout svoboda.

PŘÍSAHA

Byl krásný, sluncem prozářený podzimní den. Já díval se vzhůru a sledoval mraky, záviděl volnost s kterou si po nebi plují.

Zasněným pohledem jsem provázel ptáky. Černé ptáky co přilétají každým rokem na podzim aby vyčkali příchod zimy.

V myslí mi vstanula vzpomínka na chvíle kdy v pátek jsem oblékl "betl", zavázal kanadky a s pocitem volnosti a nenaplněné touhy po poznání nasedl na večerní courák.

Ten vláček mě zavezl, tak jako už mnohokrát do míst, která jsem důvěrně znal. Znal jsem je já a mí tři kamarádi s nimiž jsem prožil mnoho společných chvil na toulkách přírodou.

Pak s podvečerem došel na louku a s uzdou pod hlavou přemýšlel o tom, zda právě na tomhle místě lehával i můj táta s partou, co sem jezdívala koncem šedesátých ?

V zapadajícím slunci jsem sledoval hru stínů s červánky.

Když jsem se probral ze svého snění o chvílích prožitých s volností ptáků, zjistil jsem, že místo na louce stojím na buzeráku !

NA DOBROU NOC

Vzpomínám na tebe - má milá krásko,
co asi děláš a kdy půjdeš spát.

V myšlenkách hledám tvůj úsměv, tvou tvář,
tvou něžnou dlaň a tvých očí zář.

Srdce mě bolí, když píšu tyto řádky,
proč jenom nejde čas posunout zpátky.
Chtěl bych být u tebe, s tebou se smát,
naposled před spaním pusy ti dát.

Vzpomínka zhasíná, zhasl i den,
nechám si o tobě zdát hezký sen.
Hezký sen o tvých rtech a horkých dlaních,
přeji ti dobrou noc a krásné spaní.

ZPOVĚĎ

Jsem sám a mám rád les.
Jsem jako zatoulanej pes,
pes co nemá pána.

Probouzím se brzy z rána
a radost mám, když vstává den.
Mý stopy zná už každá cesta,
proč vlastně jezdím "ven" ?

Nevím.

Snad za svým snem.

Tam za branami města,
tam začne moje pouť.
Tam cítím se být volný
a bůh ví, že jsem !

Jsem rád, že jsem se tu narodil.
Mám rád svoji zem.

KRÁSNÁ NEZNÁMÁ

Dalas mi řemínek co sama jsi pletla
snad z kůže či pavučin, snad ze stínů světla
jež ze srdce tvého paprsky hladí mou tvář.

A nevím zda víš,

že jsi můj malý kapesní kalendář ?

V něm stránkami listuji tam a zase zpátky,
tvé jméno ukryto v něm jest mezi řádky.

A oči mé nevidí, slepé jsou...

Jsi mojí skládankou k níž dílek mi chybí
abych tvůj obraz úplný měl.

Mě se i přesto skládanka líbí

vždy je a nebo není vším tím co bych chtěl.

Jsi výkřikem stromu a královnou bez koruny
snad ?

A kytarou bez jediné struny

a jediného tónu

na kterou učím se hrát..

Jsi šestý světadíl a osmý div světa,
jsi knihou nedopsanou v níž slovo chybí,
možná, že věta..

Jsi váza bez kytice

i vodou co v ní chybí

a hrobem bez svíce

a vlasem koňské hřívy

co klisně v cvalu upad na zem,

pro mě třebaš filosof,

pro jiné zas blázen.

Možná že budeš jen zvířeným prachem
a nebo sluncem co chvěje se strachem.

Podobnas ozvěně ve skalách bílých,

obrázku na stěně v nějž při dlouhých chvílích
oči své noříš.

Plameny vášní ve tvářích hoříš

a pohled svůj nadále předemnou skrýváš.

OTÁZKY

Dnes miluji tě míň než zítra
a víc než včera.

Včera ? To jsem tě neznal.

Dnes ? Líbíš se mi.

Zítra ? To slovo je pochybné jako naše láska.

Minulost ? Zklamání a touha.

Současnost ? Sázka buď a nebo.

Budoucnost ? Snad.

Život ? Mám ho rád jen umět ho žít.

Ona ? Je nádherná, jen umět s ní být.

Žena - Svoboda ?

Dvě podstatná jména

ženského rodu.

Dva póly se stejným nábojem

které se navzájem odpuzují.

Proto ptám se tě láska: "Najdeme kompromis ?"

OBJETÍ

Moje duše s tvou
spojily se nad našimi těly,
chytily se za ruce
a kamsi odletěly.

Jsme jen Ty a já

a moje oči, tvoje oči.

A prostor času

začal pochybovat o své existenci...

STEN

Do barevných stránek
s pokřikem vran vyběhli zas,
vyběhli za ním
pozdravit den, snad zastavit čas.

Čas písni pomalých
co do strun ti sedá,
čas očí ospalých
jimiž tulák marně hledá
svou zemi věčného podzimu,
kraj barev a snů,
vínou a nevínu...

...Slunce a prach,
snad lítost a strach
A modravý nebe co do očí zebe
když pátek zas na tebe sáh.

Jak list i láska uvadá,
počká až do jara
než sílu si nastřádá.

Však tulák se zmůže jen
poslat do těch stránek
nostalgii vyladěný sten.
V podzimní opilosti
namísto milování,
to svý AHOJ do věčnosti...

Má ztracená planetko,
proč se neusmíváš ?

Nauč mě zpívat tu píseň beze slov,
staň se mou lodí co vezme mě na ostrov
kde změníš se náhle jen sama v sebe,
tvé oči černé a žhavé až horkost z nich zebe.

Pak chtěl bych tě celou, celičkou svléci,
zbavit tě všech šatů ušitých ze starostí,
smutků, pláčů, lži a zrad
až budeš nahá přede mnou stát.

já zaháním tě v roucho něhy
ušité z přátelství jež nemá břehy
a unesu tě pryč a navždy
ze zajetí mindráků a křivd.
Pak ti řeknu běž kam chceš
a budeš-li chtít se vrátit, jen klidně přijď'...
Budu tu stát.
Leč víc než palec zalomený nemohu ti dát.

Kačence
s věnováním Roby

KDYŽ TRÁVY ŽLOUTNOU

Vzpomínám na krásný rána
kdy ze země stoupal chlad,
ze stodol voněla sláma
a slabému slunci se nechtělo vstát.

Tichý pláč stromů
když vítr si v korunách hrál,
tlející listí a jehličí mechu
- tu zázračnou vůni odevšad svál.

Jak těžko je vracet se v neděli domů,
na tichém perónu s kytarou stát.
Tak ještě chvílku ve skrytu stromů
usnout
a o něčem hezkém nechat si zdát.

O tom jak krásně les po dešti voní,
o ranních paprscích co z korun stromů
snáší se na hřívý divokých koní.
Ještě tak chvílku snít,
ještě nechce se domů !

Nikdo mi nepoví proč právě
podzim mám tolik rád.
Pro jeho barvy, vůně či krásu ?
Když trávy žloutnou,
Když léto končí v propasti času,
začíná sezóna
a cesty maj řád.

Září mě zastihne na tichém perónu
v "betlu" a s kytarou budu tam stát.

...A TAK CHUTNÁ SVOBODA

Tichá je cesta, zmrzlá je zem
i stromy jsou bílé.
Bože, jak nádherný den !
Podzimní barvy dávno už pobledly
v korunách osik se zelená jmelí,
u trati sedím a básničku píšu si
vzpomínám kolikrát po ní jsme jeli.

Kolikrát na jaře, kolikrát v létě
byli jsme čtyři a bylo nám fajn.
O tom jak čas rychle utíká
nikdo z nás neměl ani šajn.

Těch krásnejch rán a písní, co jsme znali !
Čas mě však zastihl tak nějak dřív
než by se zdálo,
já na vojnu rukoval a stačilo málo,
slunce je ostré, mráz trávu spálil.

Báječný pocit, když po dlouhém čase
alespoň na chvílku vyrazíš ven.
Na známá místa kouknout se zase,
čaj v kotlíku a kytara, a oheň,
jak málo mi stačí jen
- ke štěstí -

VERŠ 147

Radek a Míla - no to je síla !
Míla má Radka, Radek zas Mílu.
V pivu prý najdeš největší sílu.
Oba dva pijou, pivo je svádí
nechme je být,
vždyť oba jsou mladí.

Nemůžeš sejra srovnávat s pivem
to řekl Vejra a napil se s klidem.
Krigl na ex, seru na sex
mám svoji hospodu,
v ní tisíc důvodů
jen pro tu sklenici, skleněnou kytici,
pro ni bych umřel s úsměvem na líci.

Napsal jsem básničku
pro STO ČTYŘICET SEDMIČKU
Vyschla už sklenička
- Vejra je jednička

**Věnováno kamarádovi z vojny
R. Vejrostkovi**

LABUTÍ PÍSEŇ

Ráno chladí rosou, co na stéblech se třpytí,
ostré slunce omotává stromy zlatou nití.
Tuláci v trávě smývají z bosých nohou prach,
nový den je naděje,
zhynula úzkost, zmizel strach.

Do zapadlých koutů,
osadních zátiší a cest
snáší se zlehounka barevné slzy.
Ještě je čas, přírodo,
ještě je brzy na podzimní křest !

Jen šípy labutí po nebi táhnou dál,
nikdo jim nevezme svobodu
s níž oblakům podobny jsou
bělostné perutě - nebeské královny -
svým křikem na cestu s sebou mě zvou.

Obzory lákají: "Jen dál do teplých míst!"
Co zbývá než zamávat, pohladit list,
- slzu, co spadla mi k nohám
to abych věděl, že i stromy
jsou kořeny se zemí spjaty tak jako já.
A že léto prásklo do bot
příroda pláče a obléká večerní šaty.

Teď s ohněm si budeme trochu víc blízcí,
teplý čaj do dlaní přijmeme vděčně,
vždyť podzim je krásný ve svém barevném portálu
v tom chrámu ticha
však netrvá věčně.

Pak podobni labutím
půjdeme vítat nový den
s nadějí a vírou tou,
že volnost náleží všem.

* * *

A všechno co ve verši mém napsáno jest,
necht' Labutí písní je zváno,
co tulák zaslechl na jedné z cest.

SÁM

Zase ten prázdněj stůl
a hospodský o tři bílé vlasy starší,
sklenice půl,
tři zbylé židle.
Jen toliko zbylo z dávné slávy naší ?

Komu držet fleka u prázdného stolu,
nikdo dveře neotvírá
sám oddám se jen svému bolu.

Štamgasti si spolu sedí
jak onehdy i dnes.
Jen já tu zpitý do němoty
poslouchám jak venku
- štěká pes.

Stále ještě čekám...

To blues mi v hlavě ještě zní
v tom koutě u toalet
jímž tolikrát nesl se kytary tón,
- těm časům půlnoc odzvonil
navždy pravdy zvon.

Tak vstal jsem a přisunul židli
jako tečku za souvětím
v němž sám jsem prázdným stolem.
Odcházím.
Odcházím a pláču nad vším kolem...

**Zdeňovi Procházkovi - in memoriam
...a vůbec tý malý hospůdce,
kde nám bylo a určitě bude
vždy fajn**

PTÁK ŠŤASTLIVÁK

A tulák vždy věčným
ptáků milcem jest,
neb jim netřeba vlaků,
jim netřeba cest.

Vždy táhnou dál, kde cíl jejich je skryt.
V mracích, v slunci za obzorem
o němž smím jen snít.

Já, tulák, polapený pták a blázen,
mě peří z křídél dávno již
opadalo na zem.
Až podoben ptákům těm
najdu své zimoviště,
snad dnes, snad zítra, či někdy příště.
Kdo přijde mně ukonejšit
a říct, že mi rozumí.

Kdo kamarádem byl vždy mým,
jest mi teď a bude i pak ?

Vím že právě on - pták !
Pták Šťastlivák.

PÍSEŇ O JEDNÉ (NEDOKONČENÉ) SLOCE

Když za obzor se slunce sklání
a nohy už se bráněj šlapat dál,
a stačí pouhé pousmání nad tím vším co zbylo,
co čas vzal.
Kdy i řeky byly čistý a v nohách míle nekonečných cest,
ta romantika sedmi kluků při pátku když
vzdávali se měst.
Do poslední živé buňky budem jezdit do přírody ven,
radovat se z každé chvíle a písničkama vítat nový den.
Jen ať záviděj nám, bláznům, že neumíme
podle řádů žít,
že umíme se směle smát a o poslední cigaretu
dokážem se s pardem rozdělit.
Vždyť není to nic těžkého, pro každého
kousek dobra mít.
Ctít přírodu, mír a klid a první sirkou
oheň zapálit...

PSÁNO NA BŘEZOVÉ KŮŘE

Neobrátiš řeku proti proudu,
neporučíš větru ve skalách,
nezanevřeš na svou rodnou hroudu,
neotřeš víc na svých botách prach.

Cesta není kýč,
leč krásný obraz mistra.
Když popadne tě chťič, nerozmýšlej dlouho,
pozdě bude zítra.

A byť jen chvíli pouhou
zastavíš se na perónu v svitu nočních lamp,
Nikdo ať ti nezkouší říct,
jsi houby tramp.

VOBYČEJNEJ PŘÍBĚH NEDVĚDICKÝHO ČÍRY

Není to tak dávno, snad jen roků pár,
to jezdili jsme do Vlčkové na náš countrybál.
Tam bejvávalo veselo a chlástu plnej bar,
a spousta hezkejch holek a třískot do kytar.

Jó, tehdá jsme zas vyrazili s partou toulavou,
cestou lesů, hor a stráni, cestou zdlouhavou.
Když Steve rozkop lítačky a Saloon prudce ztich
- jó přijeli zas "Hobousi" s písni na rtech svých.

Pak vytáhly se pádla a začalo se hrát.
A divnej, divnej chlápek nás na rum začal zvat.
Měl kolem krku korále a řepu šedivou.
A voněl dálkou jako my, ohněm a slaninou.

Nám hned se chlápek zalíbil, tak jsme to zapili.
A vod večera k ránu jsme těžce pařili.
Když přišla správná chvíle, tak vlítli jsme na sál.
A když dohrála kapela, tak pařili jsme dál.

Tenhle starej příběh se doopravdy stal.
Vím, že nebude vás mnoho, koho by zajímal.
Nic víc už na něm není co stálo by za zmínku.
Však pro pár lidí znamená hezkou vzpomínku.

PÁTEK

"Vem si mě !"
- zařvala dálka.
...A tulák šel.

KDYŽ SPÍŠ

Jsi krásná, když spíš.
Když na polštář z dlani
svou hlavu pokládáš.
V ní skrýváš všechna svoje tajná přání
- když spíš.

Tvé vlasy voní lesem,
tak rád dívám se do tvých řas.
Jsi rozcuchaná a pěkná,
v koutku úst - spadlý vlas
- když spíš.

Jak z dálky slyšíš můj tichý hlas:
"Vstávej lásko".
Odvalu ztrácím, když potkávám
tvé oči.
Tak upřímné, tak jemné
- už nespíš.

Chci něco ti říct, ale...
vždyť víš - jsi krásná když spíš.

NÁPIS NA ZRCADLE

Být párou nad hrncem a rozplynout se navždy,
být cestou bez konce,
Být pásem kolejí na mrtvé trati
co dálka pohlítí.
Být pouhou myšlenkou co v prostoru času
náhle se ztratí.
Být hejnem holubic co s křikem se rozletí
na všechny strany.

Ztratit se, zmizet, prostě už nebýt,
nevidět všechnu tu špínu.
ty trosky Pompejí v století televize.
Vznést se a odejít z věčného zajetí
pošlapaných citů, ubitých nadějí...

To hlásal nápis na zrcadle napsaný rtěnkou.
Někdo ho našel,
smazal jej bez zájmu.

Pak odněkud přiletěl kámen.
- Věta bez tečky by nebyla větou -

TOU CESTOU S TEBOU JÍT

Až poznáš holku, kterou jsi vždycky chtěl mít,
až poznáš cestu, kterou jsi vždycky chtěl jít,
tou cestou nech se vést,
tu holku zkus získat,
když život zklamal tě - nesmíš si stýskat.

Já našel cestu dalek a poznání,
z které se nevrátím nikdy víc zpátky.
Odněkud z dálky vábí mě volání,
nač ztrácet čas - vždyť život je strašně krátký.

Byla to náhoda nebo snad osud,
který mi do cesty přivedl tebe,
začínám bláznit víc nežli dosud,
"hvězdičko třpytivá" - spadlas mi z nebe.

"Hvězdičko nádherná - spadlas mi do klína"
potichu, skromně - jak jsem vždy snil.
Měsíc se odráží v sklenici od vína,
které jsem ze stesku po tobě pil.

S myšlenkou na lásku svou cestou jdu dál,
řeka je plná hladounkých oblázků,
ty jsi má "princezna" a já tvůj "král".
Ta řeka je touha a oblázky city,
které tak dlouho v sobě jsem skrýval.
Ty jsi tou pravou, kterou jsem chtěl,
o které po nocích tajně jsem sníval.

Poznal jsem holku, kterou jsem vždycky chtěl mít,
poznal jsem cestu, kterou jsem vždycky chtěl jít.
Z cesty už nesejdu, to nesmí se stát,
jen tebe má "hvězdičko" chtěl bych mít
do smrti rád.

Později: Holka odešla - cesty zůstávají...

TREMPSKÁ ATLANTIDA

Až přestanou jezdit vlaky
do pátků, sobot a nedělí,
my přestaneme jezdit taky..
Až víkendy se stanou všedním dnem
svlékne své bundy khaki,
pak nebude proč jezdit ven
když nebude kam jít
a příroda se stane legendou
a dálka pouhým nedostupným snem.

Až poslední zbytky lesa
budou plakat vzteky a bezmocí
za plotem z ostnatého drátu,
až potoky se zbrojí krví padlé zvěře,
pak už bude pozdě kamarádi
ptát se svých tátů - proč ?

Proč nemáme kam jít ?
Proč smíme jen snít a zpívat ?
Kam zmizela trempska Atlantida ?!

A co vlastně byly potluchy,
co je to osada ?
Zbudou jen kroniky a vzpomínek hromada,
a slzy vzteku.

Pro těch pár hadrů, pro dřavou deku,
kterou už nikdy víc nikdo
do torny nesbalí.
Nebude vědět jak,
nebude vědět proč !
Nebude žádný důvod k oslavám
- lidské blbosti -

Ale dokud budou jezdit vlaky
do pátků, sobot a nedělí,
dokud je v lese slyšet ptáky
a týden má jen jedno pondělí,
je nejvyšší čas začít něco dělat !

Kde budem hledat odpověď
až naše děti přijdou
a zeptají se: " Táto, proč !?"

NEJHEZČÍ DÁREK

Korytem zamrzlého potoka kráčel muž. Šel pomalým krokem člověka zabraného do vlastních myšlenek. Těžké boty za ním nechávaly šňůru stop v čerstvě napadaném sněhu, jenž jiskřil v měsíčním světle jak diamantové království.

Pomalým pohybem sáhl kamsi do svého mundúru a v dlani se objevil balíček Startek. Večerní tmou zahořel červený plamínek, aby jako jediný prozradil přítomnost živé bytosti v tomhle zapadlém koutě.

Místo, kam směřovaly jeho kroky znalo krom něj, jen pár kamarádů z mládí.

V místech, kde potok zatáčí doleva kolem srázu naposledy potáhl a vypustil vzhůru obláček namodralého kouře. Vajgl proletěl vzduchem, dopadl do sněhu, kde se zasyčením zhasl.

Muž na chvíli zastavil a ohlédl se. Jen tak tam stojí, jakoby celým tělem vstřebával všechnu tu krásu v chrámu přírody, kterou tady vykouzila paní "Zima". Všechno kolem je náhle tak jiné. Všude hrobové ticho, ani pták se neozve.

Konec je všem letním dnům, kdy stromy byly plné listů a potok si broukal svoji věčnou písničku.

Ptáci si toho měli tolik co říct a v trávě kdejaký cvrček ladil své housličky.

Tichý a zasněžený je celý kraj, ponořen do hlubokého zimního spánku.

Ze snění jej vytrhl až mráz proběhnuvší po zádech. Muž si odhrnul z čela neposlušný vlasy, srovnal klobouk a pustil se do srázu.

V půli cesty se zastavil a unaveně oddechoval. Z nejbližšího pařezu rukou smetl sněhovou kapuci a s pocitem úlevy naň dosedl.

Bágl žuchl na zem.

Kolikrát už tudy procházel ? Těžko říci.

Co už uplynulo let vod dob, kdy do tohotole střízliváku funěl každéj pátek s partou. Deset, patnáct ?

Kde jsou ty časy, kdy jej "udělal" na jeden zátah ?

Proud myšlenek protrhl hráz a zaplavil jeho mysl: "Čí to byl nápad ? Že by Kendyho ? Ten se dycky staral vo každou akci. Je poslední den v roce a mě přes tejdén přišlo zvadlo, Kamaráde, kamarádko..., takový docela obyčejný zvadlo.

Okamžitě letím do sklepa, obrátil ho naruby, dokud jsem nenašel zastrčenou krabici a v ní zaprášenou celtu, tele ještě po tátovi, betl skoro na rozpadnutí se stejně starou domovenkou.

A tak jsem teď tady. Já, blázen a dŕu se s tímhle krámem.

Znovu vstal, nahodil tele přes rameno a vyrazil. Ještě támhleta skála a už by tam měl být.

Čím víc se přibližoval, tím víc v něm vzrůstala obava: "Budou tam ? Stojí ještě ta stará chajda ?"

Šel najisto. Stromy sice za ten čas povyroستly, les se změnil, ale on i po tolika letech věděl kam jde. Vzpomínky zůstaly.

A to již narazil na úzkou pěšinu, kde krom zvířecích stop se objevily i čerstvé šlépěje od těžkých bot. Dal se vést cestičkou a jeho oči už nedočkavě bloudily daleko dopředu, snažíc se protrhnout závoj večerní

tmy.

Náhle se jeho pohled zastavil na jednom místě. Tam pod skalním převisem, tam vpředu mezi kmeny letitých borovic probleskoval malý světelný bod.

Malé světýlko naděje.

Jeho tvář změnila výraz. Čím víc se blížil k onomu místu, tím jeho mozek zaplavovala vlna smíšených pocitů.

Ze tmy pomalu vystupovaly obrysy zasněžené dřevěné boudy, z jejíhož komína vycházel slabý obláček kouře.

Z vnitřku sem doléhaly smějící se hlasy a do nosu jej pošimrala ta dávno zapomenutá vůně hořícího dřeva.

Přiblížil se na pár kroků a rozhlédl se. "Bože, jak nádherný kout". Staříčký, léta rozpraskaný totem se stále naklání nad kruhem z kamenů, které už spoly pohltila zem.

Jsou to tytéž kameny, v jejichž středu zahořel první osadní oheň, tytéž kameny na jejichž bocích se sušily naše tolikrát promočené boty. Tytéž kameny, které pro nás byly něčím posvátným.

Když se ze snění přenesl zpět do reality, přistoupil pomalým krokem ke dveřím, jeho ruka spočinula na rezavé klice a zmocnil se jej tísnivý pocit dojetí. Věděl co teď přijde.

Se stáhnutým hrdlem a srdcem bijícím na poplach zabral za kliku. Dveře se zaskřípěním povolily. Těžký krok zazvonil na prkenný podlaže. Zase ty známé tváře !

Přijeli všichni do jednoho. Kendy, Šerif Joe, Havran s bráchou, ba i Linda !

Zase to prosté zalomení palce, takový docela upřímný "Ahoj" a na kamnech v kotlíku čaj s trochou Rumu.

Hlavou mu během několika vteřin proběhl celý život. Všechny chvíle prožité v kruhu kamarádů.

Dnes po patnácti letech se znovu sešli, tváře trochu poznamenané časem, srdce zjihlá vzájemným citem, ochotni se rozdělit mezi sebou o poslední lžičku, tak jako tenkrát.

Zas nocí zazněla slova známých dávno zaprášených písní a jen vítr si hrál s ozvěnou ve skalách.

A on ? Byl šťastnej !

Šťastnej, protože byl zase mezi svejma. Měl opět těch pár zelenejch hadrů a vomšelej pinkl a ten věčně kyselej pohled lidí, to když v pátek přešlapoval na perónu.

Dnešní den mu opět vrátil ten jeho svět, svět mládí, lásek se spoustou životních příběhů. Vrátil mu vzpomínku na časy veselé i smutné, kdy pojem "kamarád" nebyl jenom pouhým slovem.

Svět romantiky, dále a nepoznaných cest, svět víkendových rán provoněných kouřem ohýnku za zvuku kytary.

Tohle setkání byl jeho nejkrásnější dárek pod stromeček.

Byl opravdu šťastnej !